Prima usměvavá dívčina, tady ji pojmenuji „Tereza“, chodila do mládeže a byla zapojená do různých služeb. Na jedné akci jsme si chvilku povídali. Byla moc milá, ale kdesi hluboko jsem vnímal, že tam něco nehraje. V nějaké chvíli jsem se jí přátelským tónem zeptal: „Promiň, Terko, mám možná trochu divnou otázku: Myslíš že Ti Bůh už odpustil všechny Tvoje špatné věci, všechny hříchy?“

„Já nevím,“ povzdechla si Terka a její úsměv poněkud povadl. „Na čem myslíš, že to závisí? Jak může někdo dosáhnout toho, aby měl odpuštěno a aby pak rozvíjel čistý vztah s Ježíšem?“ „Když Mu bude dobře sloužit?!“ podívala se na mě s otazníkem v očích. Vyměnili jsme si ještě pár vět, pak jsem vytáhl kartičku a nakreslil jí náš známý Most přes propast. „Kde v tom obrázku vidíš sebe?“ zeptal jsem se. „Nevím, kde jsem, ale určitě chci být tady – s Ježíšem, s Bohem!“ „A už jsi Ho požádala ve smyslu: Ježíši, prosím přijď do mého života, odpusť mi všechno špatné a veď mě?“ „Nevím o tom. Takže asi ne.“ „Brání něco, abys Ho pozvala právě teď?“ A Terka se na místě krásně odevzdala Pánu Ježíši. Pokud máš podobnou zkušenost, tak si možná dovedeš představit ty Terčiny šťastné oči. A během pár desítek minut svoji čerstvou zkušenost odvyprávěla několika dalším mladým lidem.

Proč Ti vyprávím tento příběh? Terka totiž není jediná svého druhu! Často se mezi věřícími se vší laskavostí pohybují krásní charakterní usměvaví lidé různého věku, kteří Pána Ježíše do svého života zatím nepozvali! A někteří z nich upřímně nevědí, ŽE by to měli udělat a JAK by to měli udělat. Jejich úsměv a ochota k obětavé službě se pro nás i pro ně samotné stávají clonou, se kterou se spokojíme. Vždyť jsou tak milí a ochotní. A někdy jsou to lidé z křesťanských rodin, kteří by přece měli vědět všecko důležité! Ukazuje se ale, že i oni potřebují srozumitelně slyšet jasnou Dobrou zprávu a hlavně osobní výzvu, aby Ježíše pozvali, aby se Mu odevzdali a následovali

Ho.

Možná se někdy brzy ocitneš v podobné situaci: Na jedné straně vidíš úsměv a pilnou službu v křesťanském prostředí, ale kdesi hluboko cítíš, že tam něco nehraje. Dneska se nezdráhám se vší pokorou co nejdřív vyslovit otázku: Myslíš že Ti Bůh už odpustil všechny Tvoje špatné věci – všechny hříchy?“ Někdy slyším křesťanskému uchu příjemnou odpověď: „Myslím, že jo.“ Nebo i docela přesvědčivé: „No jasně!“ Tuhle odpověď sice slyším rád, ale po různých zkušenostech se s ní rozhodně nespokojím! Ptám se dál: „To je skvělé! A jak toho můžu dosáhnout já, abych měl odpuštěné všechny hříchy?“

Jestliže mluví o Ježíši, o jeho oběti a že bych Ho měl nějak „přijmout“, je to nádhera a můžeme se radovat spolu! Nezřídka ale slyším něco o dobrém životě, o službě, o polepšení a tak. Tady jsem se naučil nevyslovovat negaci! Neříkám, že to, co říká, je špatně. Podle možností vytáhnu kartičku s tužkou: „Už jsi viděl/a tenhle obrázek?“ Kreslím a stručňoučce povídám. Někdy zdůrazním položky, které nás k Bohu určitě nedovedou a pak se ještě doptám: „Kde v tom obrázku vidíš sebe?“ Ukáže-li vpravo, že s Bohem nebo s Ježíšem, bez rozpaků zopakuji svoji otázku: „Jak se ti podařilo se tam dostat?“ A nechám si to vysvětlit. Případně podle situace přidám svůj vlastní příběh. Samozřejmě, je-li to potřebné, dojdu k některým kratičkým biblickým pasážím. Když je odpověď jasná ve prospěch odpuštění výhradně v Ježíšově oběti, pokračuji ve smyslu: „To je fakt super! Máš kolem sebe kamarády, kteří by něco takového taky potřebovali? Třeba úplně nevěřící!“ A snažím ho naučit, jak to předávat dalším lidem.

Ach, Pane Ježíši, kolik krásných a přitom poněkud oklamaných lidiček i dlouhá léta žije v různých společenstvích, aniž by plně přijali Tvoje odpuštění a s ním Tvoji radost a jistotu. Otevři nám oči a srdce prosím, abychom k nim s láskou a odvahou přistupovali a vedli je opravdu k Tobě!